

Λένα Μαντά

«Ψυχή βαθιά»

Συνέντευξη: Χριστίνα Βραχιώνη
Φωτογραφία: Ζωή Μήτου

Ο λόγος της γίνεται χειμαρρος... με τα ορμητικά του νερά να παρασύρουν στο διάβα τους την ψυχή του συνομιλητή... όπως το μολύβι στο χέρι της, που επιδίδεται σ' ένα χορό δημιουργίας, καθώς η βροχή πυροδοτεί τα κιταπια της εμπνευστής της. Το χιούμορ της αστείρευτο, το γέλιο της αληθινό, το βλέμμα της διαπεραστικό... Η συνάντηση μαζί της μετατρέπεται απρόσμενα σ' ένα κέντημα συναισθημάτων... σε μια βαθιά κατάδυση ψυχής... Φοβάμαι μήπως οι λέξεις μήπως οι λέξεις δεν είναι αντιρροσωπευτικές ή μήπως ωχριούν μπροστά στην πραγματικότητα... Φοβάμαι μήπως οι λέξεις δεν είναι ίσως αρκετές για να περιγράψουν τη Λένα Μαντά...

Το ραντεβού σας με το Κυπριακό κοινό το ανανεώσατε και φέτος με «Το τελευταίο τσιγάρο... Φαινεται πωα αυτή η σχέση έχει πλέον βαθιές ρίζες... Έρχομαι στην Κύπρο από το 2007 και η αλήθεια είναι ότι το κυπριακό κοινό με έχει κακομάθει! Είναι πολύ παλιοί μου αναγνώστες κι η Κύπρος είναι από τις λίγες περιοχές που γνώριζαν το πρώτο-πρώτο μου βιβλίο, πρωτού αλλάζω εκδότη. Είναι ένα κοινό ζεστό, απροσποίητο

και καθόλου δήθεν... χειμαρροι οι άνθρωποι εδώ...

Πού πιστεύετε ότι κρύβεται η επιτοχία ενός βιβλίου; Στην τάυτιση τους αναγνώστη με τους χαρακτήρες, με την ιστορία, με την πλοκή. Όταν αναγνωρίσεις εσένα στο βιβλίο, καταστάσεις δικές σου ή δικού σου ανθρώπου, αποκτάς άλλη σχέση με αυτό... δημιουργείται μια αρφίδρομη σχέση...

Στον πρόλογο του βιβλίου «Το τελευταίο τσιγάρο», αναφέρετε ότι η Μαρκέλλα ίσως να είναι η Λένα ή ίσως κάποιος που της μοιάζει πολύ. Έχοντας συναντήσει όμως τη Λένα, βλέπω ότι υπάρχουν τροφερές ομοιότητες... Πολλές! Από όλες μους τις ηρωίδες αυτή που αποκομιζει μεγάλο μέρος της προσωπικότητας μου, είναι σίγουρα η Μαρκέλλα. Με την Ελπίδα από το ιβαλς με τους δώδεκα θεούς και τη Μαρκέλλα, υπάρχει ένας συνδετικός κρίκος, η Λένα και πάλι Ελπίδα-Λένα-Μαρκέλλα. Σαν να με κρατάνε δεξιά η μία και αριστερά η άλλη. Δεν πιστεύω όμως ότι κάποιος που γράφει μπορεί να το αποφύγει αυτό. Σίγουρα θα βάλμις κάποιες απόψεις σου, θα περάσεις κάποιες γραμμές σου, όχι απαραίτητα από τον πρωταγωνιστή αλλά κι από δευτεραγωνιστές...

Τι μπορεί να σημαίνει για κάποιον το τελευταίο

τσιγάρο; Το τελευταίο τσιγάρο είναι ο χρόνος που χρειάζεται ο καθένας από εμάς για να μιλήσει με τον εαυτό του. Είναι η στιγμή που μιλάς, έχοντας ένα καθρέφτη απέναντι σου... και είναι αυτή η στιγμή, που όλοι έχουμε σανάγκη και που θα έπρεπε να επιδώκουμε, όχι γιατί απαραίτητα θα πάρουμε σωστές αποφάσεις μετά από αυτή τη συζήτηση, αλλά γιατί δε θα έχουμε να κατηγορήσουμε κανένα άλλο για τα δικά μας λάθη, παρά μόνο τον ίδιο μας τον εαυτό.

Η συγγραφή ενός βιβλίου είναι για τη Λένα Μαντά... «Ερωτας και γέλντι, έναι μεράκι, είναι βασανιστήριο, είναι ψυχαναγκασμός... Περνάς από διάφορα στάδια όσο γράφεις... Νοιώθεις ενθουσιασμό, νοιώθεις όμως κι απογοήτευση... Η συγγραφή αποτελεί και μοναχιά, απομόνωση, ηρεμία... Δε χωράνε δευτέρα και τρίτα πρόσωπα... εκεί,

ζεις με μία συγκεκριμένη παρέα για μήνες που δεν είναι εύκολο όταν κάποια σπιγή την αποχωρίζεσαι... γιατί οι ήρωες γίνονται η οικογένεια σου και νομίζεις πως θα τους δεις να κάθονται δίπλα σου, αν γυρίσεις το κεφάλι... Ο άντρας μου λέει ότι είναι δύσκολο να ζεις με ένα συγγραφέα ιέχει δικαίο, γιατί ο συγγραφέας έχει ιδιαιτερότητες κι ιδιομορφίες.

Πώς μπήκατε στη διαδικασία να ασχοληθείτε με τη συγγραφή; Ήμουν στην τέταρτη ή πέμπτη τάξη δημοτικού, όταν είχα γράψει ένα παραμυθάκι... Επεδή μου άρεσε αυτό το ταξίδι, έγραψα κι άλλα... Ιστοριούλες που είχαν να κάνουν με ενδιαφέροντα της αντίστοιχης ηλικίας. Στην εφηβεία πέρασα σε διηγήματα και μικρές νοιβέλες και μετά το άφησα για πάρα πολλά χρόνια... Τα ομοφόβοτα πράγματα όμως, τις περισσότερες φορές, είναι ζήτημα τύχης...

V

και κάπως έτσι αρχίζω να ασχολούμαι, ας το πούμε πεπαγγελματικών, με τη συγγραφή... Γιατί η συγγραφή είναι τρέλα, είναι πολλά αλλά πρόγματα, αλλά όχι επάγγελμα. Τα δικό μου επάγγελμα είναι αυτό που κάνω από τα 19 μου χρόνια... και αυτό σημαίνει αικογενειάρχης...

Μου δίνετε την αισθηση ότι είστε μία αφοσιωμένη σύζυγος και μητέρα...

Απόλυτα! Γι' αυτό και δεν εργάστηκα ποτέ. Εμαι πάρα πολύ παραδοσιακή και πολύ αυστηρή σ' ότι αφορά το να κρατήσω την οικογένεια μου έτσι όπως ακριβώς εγώ την συνιερεύτηκα και την έφτιεσα μαζί με τον άντρα μου και συνεχίζουμε αυτή την τακτική και οι δύο μας... η οικογένεια προσέχει η όλα τα άλλα δεν έχουν καμία απολύτως σημασία... ούτε η καριέρα, ούτε το χρήμα...

Άποψη που δυστυχώς δεν επικρατεί στις μέρες μας...
Ναι... γιατί αφήσαμε κάποιες αξίες να μπουν σ' ένα ντουλάπι και να πάσσουν αράχνες... ίσως όμως ήρθε η ώρα να τις ξεθάψουμε...

Ποιο είναι το πο όμορφο πράγμα που σας έχει πει αναγνώστης των βιβλίων σας;
«Έγω μπήκα σε βιβλιοπωλείο εξαιτίας σας... Δεν υπάρχει μεγαλύτερη τιμή να γίνομαι το σκαλοπάτι να μπει κάποιος σε ένα γραφείο ταξιδών... γιατί τα βιβλιοπωλεία δε θα έπρεπε να λέγονται βιβλιοπωλεία αλλά γραφεία ταξιδών... σου προσφέρουν απόδραση, φυγή, ανάταση ψυχής...»

Το κοινό σας ανέδειξε συγγραφέα της χρονιάς το 2009, μέσα από τα βραβεία του περιοδικού Lile & Style, «Γυναίκα της χρονιάς». Τι σημαίνει αυτό για εσάς;
Είναι χαρά, είναι τιμή, είναι όλα αυτά που παίρνεις τόσα χρόνια από το αναγνωστικό κοινό μέσα από mail και παρουσιάσεις, απλά τα

βλέπεις μαζευμένα και σ' ένα καλαίσθητο άγαλμα. Το κοινό που ωήφισε, είναι αυτόις οι άνθρωποι που έχουν περιβάλει τη δουλειά μου κι εμένα την ίδια, με αγάπη. Έχω πάρει τόσο όμορφα συναισθήματα εδώ και οκτώ χρόνια, που είμαι στο χώρο, που αν κάποια στιγμή δεν έχω κάπι να πω, θα φύγω πλήρης συναισθημάτων... με το κεφάλι ψηλά, έχοντας χωράσει με την αγάπη του κοινού... Δεν έχω πικρίες, τουλάχιστον από τον κόσμο....

Από τον κόσμο δεν έχετε πικρίες, όμως από αλλού διακρίνω πως μάλλον έχετε... Όσο πο ψηλά ανεβαίνεις είναι λογικό ότι γίνεσαι πιο έύκολος στόχος κι όπου μπορούνες κι όσο μπορώνες, χτυπάνε. Επειδή είναι χώρος βιβλίου, δε σημαίνει ότι διαφέρει από τους άλλους χώρους. Σήνη αρχή ξαφνιαζόμουνα, όμως πλέον δεν με εκπλήσσει πίποτα σ' αυτόν το χώρο... Αυτοί κάνουν τη δουλειά τους κι εγώ συνεχίζω να κάνω αυτό που ξέρω κι αυτό που τελκά αγαπά ο κόσμος από εμένα. Εχω πει ότι προσπαθώ να δώσω ταξιδία ψυχής, να πάω τον κόσμο

ζητάει εκδίκηση... μία ψυχή βιαθία...!

Τι σας φοβίζει:
Οποιαδήποτε μορφή ανίατης αρρώστιας... είναι αυτό που τρέμω!

Και τι αγαπάτε:
Εκτός από τις λατρείες μου, που είναι ο σύζυγος μου και τα παιδιά μου, αγαπάω πολύ ότι έχει να κάνει με βράχια και με βροχή...

Είναι απρόβλεπτη η Λένα Μανιά σαν άνθρωπος:
Γενικά, δεν είμαι άνθρωπος που στριμώχνεται. Αντιδρώ πάρα πολύ άσχημα όταν πέζωμαι. Εάν θέλω να πω κάποια πράγματα και δεν μου επιτρέπουν οι καταστάσεις ή εάν με πέσεις να κάνω κάτι που ουσιαστικά δε θέλω να κάνω, μπορεί να ξεσπάσω πολύ άσχημα... είμαι απρόβλεπτη. Αφού το έχουμε πει πιο πριν... δεν είναι έγκιο να ζεις με συγγραφέα... !!!(γέλια)

Το δικό σας σύνθημα ζωής:
Αυτό που οι Κρητικοί αγαπούν να λένε... «Να μη σου δώσει ο Θεός, όσα μπορείς ν' αντέξεις... Να μη σε φτάσει, δηλαδή, στα όρια σου και να σου δώσει αυτά που δεν μπορείς πα να αντέξεις... ότι κι αν έρχεται να είναι πάντα αντιμετωπίσμιο...»

Με ποιο βιβλίο θα ανανεώσουμε το ραντεβού μας τον επόμενο Μάιο;
Τον Μάιο του 2011 το ταξίδι θα μας φτάσει... ολέχρι την άκρη του ουράνιου τόξου. Ένα σύγχρονο βιβλίο και πάλι, εντελώς ομώς διαφορετικό από το τελευταίο τσιγάρον, το οποίο έχει σχέση λίγο με την τηλεόραση και λίγο με τη show-be.

Συναντήσαμε τη Λένα Μανιά λίγο πριν από την παρουσίαση του κανούδιου της βιβλίου μήπο τελευταίο τσιγάρο» από τις εκδόσεις Ψυχογιός, στα Νέα Βιβλιοπωλεία Κυριάκου.